

букви, както Сърбитѣ. Чини ти се, като че Гопчевичъ иска, щото всичкитѣ народи да пишѣтъ съ сърбски правописъ.

1) Тѣзи гласове се намиратъ въ бѣлг. езикъ въ края на думитѣ и Българитѣ въ такъвъ случай ги означаватъ съ *нь* и *ль*, (а не е ли сърбското *нь*, *ль* сжщо, но слѣто?), напр. *конь*, *кланье*, *пранье*, *благодѣтель*, *приятель*, *учитель*, *свздатель*, *покрывитель* и т. н.

2) Сжщитѣ межки гласове се намиратъ изобилно въ срѣдата, въ начало и въ края на думитѣ. Но понеже тамъ *и* и *л* е омегкотено отъ *й*, а това *й* се вече намира въ *я*, *ю*, затова бѣлгаритѣ въ такъвъ случай не означаватъ межкитѣ *и* и *л* съ отдѣлна буква, а пишѣтъ: *любовь*, *лилякъ*, *люлея*, *люлка*, *ключъ*, *моля*, *коля*, *променявамъ*, *пояснявамъ*, *съмнявамъ* се, *распространявамъ* и пр.

б) И тѣй въ бѣлгарския езикъ има гласове *нь* и *ль* (*нь*, *ль*) и доста на често; но не тѣй често, както въ сърбския езикъ. По думитѣ на самия писателъ и Македонцитѣ повечето изговарятъ *нь* и *ль*, а то ще рече, че не винаги, когато и сърбитѣ, а по редко, т. е. както и Българитѣ. Слѣдователно по употреблението на тие гласове макед. наречие се равнява съ бѣлгарския, а не съ сърбския езикъ.

3. „Българитѣ (казва Гопчевичъ) иматъ много думи, съответствени на сърбскитѣ, но въ тѣхъ гласоветѣ *шѣ* (*шчѣ*) се замѣстятъ съ *шт* (*щ*). Въ такива случаи Македонцитѣ иматъ винаги сърбскитѣ гласове *шѣ*“.

Както обикновенно, така и тукъ писателътъ (Гопчевичъ) изказва едно общо утвърждение безъ да му мисли вѣрно ли е то или не.

Но ний казваме, че то не е вѣрно, защото :